

GRÓH GÁSPÁR LAUDÁCIÓJA

„Az idők során Gróh Gáspár a magyar irodalmi-kritikai és közéleti-publicisztikai életben szakmáinak egyik legkitűnőbb képviselőjévé vált. ... Nemcsak a súlyosbodó szellemi tartalommal megjelent önálló kötetei, kötet szerkesztői, folyóirat szerkesztői munkássága alapján látszik ez, hanem egy morális megfontolás, egy sokáig lappangó szellemi magatartás harmadik generációs megjelenítőjeként is. ... azok közé tartozik, akik mindegyik kiszemelt személyt, munkát, munkásságot és témát képesek szinte azonnal átvilágítani, mintegy röntgenfelvételt készíteni róluk. Nagy erény ez, jobban mondva: áldásos intellektuális képesség. Döntő szellemi képesség, mivel a szemlélő így nem téved el a mondatok, az eszmék, a világok dzsungelében, és hamar fölismeri a lényegét. De ugyanígy felismeri és megnevezi a talmit, az álértéket, a csúsztatásokat, a hazugságokat. S mindezt ki is mondja, meg is nevezi, érthetően körül is írja. ... következetesen ragaszkodik – már-már anakronisztikus hűséggel – saját elkötelezettségéhez. Minden időben. Ez az elkötelezettség nála azt jelenti, hogy azokhoz a nagy szellemi elődökhöz és gondolatokhoz, eszmékhez kíván csatlakozni, akiknek, amelyeknek a számára a magyar irodalom mindig több volt »csak« művészetnél: a magyarságtudat részeként gondoltak a magyar kultúrára, s gyakorolták hivatásukat.” – írja az 1953-ban Budapesten született irodalomtörténészről, kritikusról, szerkesztőről Monostori Imre. Gróh Gáspár művészeti íróként mindig a közelmúlt és kortárs magyar irodalom értékvilágának egészét vallatja, sosem a már szélesen kitaposott, de mindig a közös jövő irányába vezető utakat keresve. Ez a szemlélet vezeti a Magyar Szemle című folyóirat főszerkesztőjeként is.

MEZEY KATALIN,

*a Magyar Művészeti Akadémia
Irodalmi Tagozatának vezetője*